

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 373/2016-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. júna 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. a), b) a c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 49678/2015-61/D/610 a jeho upovedomením z 22. apríla 2016 a postupom Okresného súdu Prievidza v konaní vedenom pod sp. zn. 0 T 112/2014 a jeho rozsudkom z 8. decembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. júna 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. a), b) a c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) v konaní vedenom pod sp. zn. 49678/2015-61/D/610 a jeho upovedomením z 22. apríla 2016 a postupom Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 0 T 112/2014 a jeho rozsudkom z 8. decembra 2014 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ opätovne podal sťažnosť, ktorú ústavný súd odložil podľa § 23a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v konaní vedenom pod sp. zn. Rvp 5878/2016. Sťažovateľ v novopodanej sťažnosti rozsiahlo polemizuje s uvedeným postupom ústavného súdu, ktorý považuje v danej veci za nesprávny.

Z príloh sťažnosti ďalej vyplýva, že okresný súd rozsudkom sp. zn. 0 T 112/2014 z 8. decembra 2014 uznal sťažovateľa vinným z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a odsúdil ho podľa § 348 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 42 ods. 1, § 41 ods. 1, § 36 písm. l), § 37 písm. h) a m) a § 38 ods. 4 Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a súčasne mu podľa § 61 ods. 3 Trestného zákona uložil trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá všetkého druhu v trvaní šiestich rokov. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona okresný súd zrušil výrok o treste trestného rozkazu okresného súdu sp. zn. 3 T 228/2013. Sťažovateľ sa vzdal práva podať odvolanie, a preto rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť 8. decembra 2014. Následne sa sťažovateľ podnetom obrátil na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) vo veci žiadosti o podanie dovolania ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister spravodlivosti“) podľa § 369 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Upovedomením ministerstva spravodlivosti č. 49678/2015-61/D/610 z 22. apríla 2016 bolo

sťažovateľovi oznámené odloženie jeho podnetu na podanie dovolania prostredníctvom ministra spravodlivosti s odôvodnením, že nevyužil podanie riadneho opravného prostriedku.

Sťažovateľ v podanej sťažnosti rozporuje tak postup ministerstva spravodlivosti v konaní vedenom pod sp. zn. 49678/2015-61/D/610 a odôvodnenie jeho upovedomenia z 22. apríla 2016, ako aj postup okresného súdu a ním vydané napadnuté rozhodnutie a zastáva názor, že zo strany ministerstva spravodlivosti, ako aj okresného súdu došlo k porušeniu ním označených základných práv garantovaných ústavou, ako aj dohovorom. S poukazom na skutkové okolnosti prípadu sťažovateľ vyvodzuje, že ustanovenie § 369 ods. 1 Trestného poriadku neumožňuje voľnú úvahu ministra spravodlivosti, či podá, resp. nepodá dovolanie, a že minister spravodlivosti nie je oprávnený meritórne preskúmavať naplnenie dovolacích dôvodov v rozsahu, v akom ich preskúmava príslušný dovolací súd. V nadväznosti na sťažnosťou napadnutý postup okresného súdu a jeho napadnuté rozhodnutie sťažovateľ konštatuje, že okresný súd pri vyhlásení rozsudku neuviedol popis skutku v skutkovej vete a tento nie je ani súčasťou rozhodnutia. Uvedené je dôvodom zmätočnosti napadnutého rozhodnutia a zakladá podľa jeho názoru dovolací dôvod.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie ním označených práv postupom ministerstva spravodlivosti v konaní vedenom pod sp. zn. 49678/2015-61/D/610 a jeho upovedomením z 22. apríla 2016, ako aj postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 0 T 112/2014 a jeho rozsudkom z 8. decembra 2014, aby upovedomenie ministerstva spravodlivosti z 22. apríla 2016 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal mu finančné zadosťučinenie vo výške 5 000 €.

Zároveň žiada ústavný súd o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov na podanie ústavnej sťažnosti a na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ v podanej sťažnosti v prvom rade namieta postup ministerstva spravodlivosti v konaní vedenom pod sp. zn. 49678/2015-61/D/610 a jeho upovedomenie z 22. apríla 2016, ktorým mu bol oznámený konečný záver o tom, že jeho podnet na podanie dovolania sa odkladá.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu mimoriadne opravné prostriedky, ktoré sťažovateľ nemôže uplatniť osobne (takým je nepochybne aj dovolanie podľa § 368 a nasl. Trestného poriadku), nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy, ktoré sú mu priamo dostupné (napr. II. ÚS 357/06, IV. ÚS 323/07). Podnet na podanie dovolania podľa § 369 ods. 1 Trestného poriadku nie je opravným prostriedkom a z hľadiska trestného

práva procesného ho možno považovať iba za informáciu ministrovi spravodlivosti ako oprávnenému na jeho podanie, ktorá bez ďalšieho nezakladá zákonom ustanovené právne dôsledky. Ustanovenie § 369 ods. 1 Trestného poriadku neukladá povinnosť (nevzniká právny nárok) vyhovieť každému podnetu. Je na úvahe ministra spravodlivosti posúdiť a rozhodnúť, či na základe podnetu strany v konaní alebo na základe iného podnetu podá alebo nepodá dovolanie (táto úvaha je vylúčená iba v prípade, ak zistí, že zákonné podmienky na podanie dovolania sú splnené). Podanie podnetu na podanie dovolania nemôže mať preto charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (m. m. II. ÚS 42/01, I. ÚS 67/02, III. ÚS 11/04).

Z tohto dôvodu ministerstvo spravodlivosti nemohlo odložením takéhoto podania, t. j. jeho neakceptovaním, spôsobiť namietané porušenie označených základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. a), b) a c) dohovoru. Sťažovateľ (v danej veci ako podnecovateľ) mal právo len na to, aby sa minister spravodlivosti jeho podnetom zaoberal, náležite sa s ním vysporiadal a o spôsobe jeho vybavenia ho vyrozumel, k čomu v tejto veci došlo spôsobom, ktorý nemožno označiť za arbitrárny alebo ústavne neakceptovateľný (napr. III. ÚS 214/2010).

V dôsledku uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

V nadväznosti na druhú časť sťažnosti sťažovateľa, a to napadnutý postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 0 T 112/2014 a jeho rozsudkom z 8. decembra 2014, sa ústavný súd v prvom rade zameril na overenie včasnosti podania ústavnej sťažnosti zo strany sťažovateľa.

Sťažnosťou napadnutý rozsudok okresného súdu sp. zn. 0 T 112/2014 z 8. decembra 2014 nadobudol právoplatnosť 8. decembra 2014. Keďže sťažovateľ podal sťažnosť na ústavnom súde 2. júna 2016, teda zjavne po uplynutí dvojmesačnej zákonnej lehoty, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako oneskorene podanú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom

súde) stotožňujúc sa s dôvodmi uvedenými v odložení sťažnosti sp. zn. Rvp 5878/2016 z 10. mája 2016, ktorá bola ústavnému súdu doručená 6. mája 2016.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. júna 2016